

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת שמיני, תשפ"ד

Baltimore, MD - 7:16	Minneapolis, MN - 7:28
Brooklyn, NY - 7:07	Miami, FL - 7:21
Chicago, IL - 7:01	Monsey, NY - 7:08
Houston, Texas - 7:24	Montreal, Quebec - 7:10
Johannesburg, S. Africa - 5:43	Passaic, NJ - 7:08
Lakewood/Deal, NJ - 7:07	Toronto, Ontario - 7:31
London, UK - 7:26	Yerushalayim - 6:25
Los Angeles, CA - 6:59	Zurich, Switzerland - 7:43

זמני כניסת השבת

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מורה הלכה בפני רבו

נדב ואביהוא, ע' עירובין ס"ג שהורו הלכה בפני רבם להביא
אש שלנו. וברש"י יומא נ"ג ע"א מפורש שעשו כהלכה ומ"מ
החטא היה שהורו הלכה בפני רבם להביא אש זרה. (וע"ש
בתוס' איפוא הביאו אש זה. וכתבו תוס' שהיה הוראת שעה
להביא קטורת בחוץ, ולכא' צ"ב כיון שלא היה להם להביא
כלל איך שייך שהיה ע"ז הוראת שעה. אך נראה כוונתם
כמ"ש תוס' ישנים ביומא שם שזה היה הקטרה של קטורת
נחשון וזוהי היה הוראת שעה).

וע"ש בגמרא שהורו בפני רבם דמצוה להביא מן ההדיוט
דכתיב והקריבו בני אהרן אש וכו'. והקשה מהרש"א כיון
דמפורש כן בקרא איזה הוראה היה בפני רבם ומה חידשו,
וכן מה כוונת הגמרא "מאי דרוש". וע' פרדס"י ותו"ת
שהביאו מברכות ל"א דגם על הוראה כדן הוי מורה הלכה
בפני רבו, וצ"ב דאין קושיית מהרש"א שהורו כהלכה אלא
שלא הורו כלל שאין כאן חידוש דקרא מפורש הוא וכבר
צוה להם כן משה בעצמו שהרי כל דיבור ודיבור מסר משה
להם ופסוק זה כבר נאמרה בפ' ויקרא.

ובריטב"א עירובין פ' בשם הראב"ד שטעו בהוראה זה
ומ"מ לא היה להם עונש משום זה שהיה שוגג ולא נענשו
אלא משום שהורו הלכה בפני רבם. וכע"ז כתב בתר"ת
שהקשה מה דכתיב "אש זרה אשר לא צוה אותם" ולכן פ'י
כריטב"א.

ובענין מורה הלכה, ע' אוה"ח כאן דאהרן שרף החטאת
לעצמו, ומשמע דמותר, אף שהיה משה רבו. (ויש להוסיף
דזה אחר שמתו בניו משום מורה הלכה בפני רבם). והביא
שהרא"ש מסתפק בזה. וע"ש אוה"ח ומובא גליון מהרש"א
י"ד רמ"ב.

וע' י"ד רמ"ב בשם רא"ש הנ"ל לא יורה למשפחתו וע"ש
ראשון לציון דלעצמו בודאי מותר, ולא כדבריו באוה"ח.
וכ"כ ערוה"ש. ולדבריהם, מה שכתב הרא"ש להורות לעצמו,
הכוונה להורות לשוחט לצורך עצמו, וכדברי טור שם.

וע"ע ערובין ס"ג ע"א רב המונא רמי כתיב בלבי צפנתי
אמרתך (למען לא אחטא לך), וכתיב בשרתי צדק בקהל רב,
לא קשיא כאן בזמן שעירא היאירי קיים כאן בזמן שאין
עירא היאירי קיים. (ולכא' משמע מהגמ' דהא דאמרו כל
המורה הלכה בפני רבו, לאו דוקא במורה הלכה אלא ה"ה
במגיד שיעור בלמודות וכדומה, דאל"כ היה יכול לתרץ
דהא דכתיב בשרתי צדק בקהל רב היינו בשיעור בלי הלכה.
אכן י"ד רמ"ב ז' מפורש לא מיקרי הוראה אלא על מעשה
שהיה. ומה שלא ת' הגמ' כנ"ל י"ל כמ"ש מהרש"א דדרש
מדכתיב בשרתי צדק בקהל רב, רב מלשון רבנות והוראה,
וע"כ הלכה למעשה.

ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן (י,טז)

כעבור כמה שבועות התברר לו שראש
הישיבה לא עודכן מראש על הפרויקט
ודעתו לא היתה נוחה ממנו. התברר
שכאשר ביקר האברך אצל רבינו שהכיר
היטב את הנושא, במקום שיאמר רה"י
לאברך: "אמור לשולחך שייקשו
רשות על כך", או לכל הפחות להזכיר
אות חוסר שביעות רצונו מהרעיון,
העדיף רה"י לשתוק, לעשות את עצמו
כאלו אינו מכיר את הענין, ולא גילה
שום סימן של כעס או רוגז. הכל כדי
שלא לגרום לאותו אברך אי נעימות
על שסייע לענין שהישיבה אינה מרוצה
ממנו.

**מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי
פינקל זצלה"ה** התרחק כל ימיו
ממידת הכעס עד הקצה האחרון. היה
לו כח מופלא של שליטה עצמית, גם
במקום שברך הטבע מתבקשת תגובה.
סיפורים רבים סופרו על סבלנותו
הגדולה וזהירותו ממידת הכעס המכילה
הכל.

סיפור מופלא סיפר אחד מבני הישיבה:
יום אחד הוא נכנס לביתו של ראש
הישיבה וסיפר שהיה לו חלק בסיוע
ליהודי מסוים בארה"ב, שעשה פרויקט
בנושא הקשור לישיבת מיר.

רבינו רה"י התעניין, חייד את חיובו
המאיר והלבבי שהשאר טעם טוב בלב
האברך, והוא יצא ממנו בתחושה
נפלאה.

הוא אשר דיבר ה' בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד (י,ג)

רש"י: כשהקב"ה עושה דין בצדיקים שמו מתיירא מתעלה ומתקלט.

הביאור בזה, שע"י עצם הנהגת מידת הדין בבריאה וגילוייה לעיני כל - מתיירא
ומתקלט שמו ית'. אלא שתוקף מידת הדין הוא בעשיית דין בצדיקים, שבה תוקפה
הוא ביותר, וזהו דאיתא בחז"ל, א"ל משה לאהרן, אחי יודע הייתי שיתקדש הבית
במידעו של מקום והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך.
מבואר בזה, ש"בקרובי אקדש" הוא ע"י הגדולים ביותר. והיינו, שגילוייה הגדול של
מידת הדין הוא בהנהגתה בהגדולים ביותר, ועל כן כשהקב"ה עושה דין בצדיקים שמו
מתיירא ומתקלט, כי בזה רואים הנהגת מידת הדין ביותר.

להלן נאמר "ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'". וברמב"ם (אבל
יג,) כתב: אין בוכין על המת יותר משלושה ימים, אבל תלמידי חכמים הכל לפי
חכמתן ואין בוכין עליהם יותר משלושה יום, ע"כ. והנה במיתת משה רבינו ע"ה
נתפרש בכתוב 'ויבכו בני ישראל את משה שלושים יום ויתמו ימי בכי אבל משה', והכא
במיתת בני אהרן נאמר בסתמא 'וכל בית ישראל יבכו' ולא נתפרש שיעור זמן, וצ"ב.

ונראה שהבכי על מיתת שני בני אהרן אין לה שיעור והיא בכיה לדורות, שכן הבכי
במיתתם הוא על השריפה אשר שרף ה', וכל השיעורים שנאמרו הם בבכי אבל, כמו
באבל משה, אך הבכיה על השריפה אשר שרף ה' היא לדורות.

וביאור הענין הוא, כי ה"שמו מתיירא" ששריפה ששרף ה' הוא לעולם, ששם שמים
מתקדש לדורות. על כן הבכי, שהוא האופן להתבונן ולהוסיף יראה, גם הוא לדורות.
[וזו כנראה מקור למנהג ישראל קדושים, להזיל דמעות בקריאת התורה בפרשת
מיתת בני אהרן ביום הכיפורים, שהיא בכיה לדורות].

מרן רה"י הגאון הרב נחום פרצוביץ זצלה"ה

מתוך הספד שנשא על חמיו **מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה**

דברי הימים

דברי רבותינו

והתקדשתם והייתם קדשים

כשם שאני קדוש

כתיב ויקרא י"א מ"ג) "אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בו, כי אני ה' אלקיכם והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ". ובפרש"י "כי אני ה' אלקיכם כשם שאני קדוש שאני ה' אלקיכם כך והתקדשתם קדשו את עצמכם למטה". ובספורנו הרחב בזה "כדי שתהיו קדושים ונצחיים בהכירכם את בוראכם והלכתם בדרכיו, וזה חפצתי כדי שתתדמו אלי, כי קדוש אני. וכל זה תשיגו כשתתקדשו ותשמרו מאסורים כאמרם ז"ל אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה".

באשר יבוא אדם לחפש ולהתעלות במעלות הקדושה הנה תחילה וראש יהיה לו להרחיק האיסורים ולתקן מעשיו במה שנוגע לאיסור והיתר, שכן "אני ה' המעלה אתכם פירש"י "על מנת שתקבלו מצותי". הרי שדקדוק המצוות הוא המביא ל'קדושה'.

בביאור התביעה מהאדם שיהיה בעל מעלת ה'קדושה' ומה העצה להיות בא בדרך דרגה זו, נזכיר בזה מש"כ הרמב"ן (אגרת הקודש פ"א) ונדמה כי אף בדורינו עם תחלואיו, אין צריך לפרש ולבאר אחר דבריו. כח רב יש בהם להשפיע על כל אחד בכל דבר מעשיו. וז"ל "דע והבן כי אומת ישראל נבדלת ומיוחדת לה' יתע' וית' כאומרו עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, אמר בפסוק זה עם זו יצרתי, ואמר במקום אחר ה' זו חטאנו לו, לגזירה שוה, וזה שאנו אומרים אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ואמר אח"כ עם זו יצרתי לי, כלומר הבדלתיו לי להיות מיוחד לכבודי, כאמרו ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי".

"וכבר ידעת כי הנהגת העבדים לפי הנהגתה שהם רואים לאדונייהם, והנה ה' יתעלה שהוא אדונינו ואנו עבדיו שהוא קדוש שאין קדוש כמוהו, וצוה אותנו להיות קדושים כאשר הוא קדוש, כמו שארז"ל בפסוק והלכת בדרכיו דרשו מה הוא קדוש אף אתה היה קדוש מה הוא חנון אף אתה היה חנון, וא"כ שצריכים ישראל שיהיו מיוסדים על יסוד השם הגדול, כדי שידמו אליו בכל מעשיהם, שה' יתברך אמר והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני".

משמעות דבריו דבאמת אין שייך כלל השגה ותפיסה בבורא ברוך הוא, ולא כל רעיון ודמיון ח"ו, ומה שיכולים זה רק להתבונן הנהגת בניו עבדיו, ובאשר הנהגת הבן קדושה וחשובה תולים הנהגה זו גם באב ובאדון, ואם ח"ו הנהגת הבן אינה קדושה ואין מכובדת, אזי תולים חלילה כי האב אינו קדוש, וזה המושג 'חילול השם' כפשוטו. כל אחד זוכר ה'ניגון' שמשורר החזן ומסלסל בקול "נאה לקדוש פאר מקדושים" אך העיקר הוא לדע' פירוש הדבר, דנאה לקדוש, היינו פאר מ'קדושים', כלומר כאשר רואים קדושתן זה השבח, שכן תולים הנהגת הקדושה והמעלה באב ובאדון. וזה אין שייך רק למעשים אשר יהיה עושה

בגלוי לעיני אחרים, שכן עם היותו אנו דומין לו אזי חילול ה' איכא אף במה שיהיה עושה אדם בינו לעצמו, ולכך ביחידותו נמי ינהג בקדושה ובטהרה.

"ומאחר כי כל מעשינו הם בדמיון מעשה ה', נמצא שכל זמן שאנחנו עושים הטוב והישר אנו מקדשים שמו הגדול, כאמור ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו, ועוד נאמר ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים, לפי שאנו מתדמים בהם לבוראנו יתברך ויתע'. וכ"ז שלא נתנהג כשורה ויהיו מעשינו מקולקלים אנו מחללים בהם שם שמים, אחר שאנו צריכים להדמות לו".

וע"ז אמרו בגמ' יומא (פ"ו ע"א) בזמן שאדם קורא ושונה ומשאו ומתנו נאה בשוק עם הבריות, עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, אבל בזמן שאדם קורא ושונה ואין משאו ומתנו נאה וכו' מה הבריות אומרות עליו, ראיתם פלוני בן פלוני שלמד תורה כמה מקולקלין דרכיו עליו הכתוב אומר לאמר להם עם ה' אלה ומארצו יצאו, ונמצא שם שמים מתחלל. והטעם על כל זה מה שאמרנו כי מאחר שאנו מתדמין לו במעשינו הנה קדושת השם ית' או חלולו תלויים במעשינו מסכם הרמב"ן את ה'למעשה' מכל הנ"ל, "אחר שהודענוך זה דע כי בהיות חומר האדם וטבעו סבת היותו טוב או רע מצד תכונת המזג וכו' נמצא סבת קדושת ה' או חלולו כפי הבנים שיוליד, צוה אותנו על זה והזהירנו ואמר כי נצטרך לקדש עצמנו וכו'. דאין אמור רק בהנהגת אסור ומותר, כי אם שיהיו כל מעשינו בשאיפת המעלה הגבוהה יותר.

נגדלך ונשבחך ונפארך

דברי הרמב"ן הללו, נאה לקרוא עליהם 'דבר שפתים אך למחסור', שאין דבר מחזק מרומם ותובע גדלות מן האדם יותר מזה. שכן כאשר לומד האדם תורה ודבורו בנחת ומו"מ נאה בשוק עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו אשרי אביו ורבו שלימדוהו תורה, פלוני ישראל אשר בך אתפאר, שמתפאר הקב"ה במעשינו. ובכל יום מזכירין "נגדלך ונשבחך ונפארך" וכי העניין לגדל לפאר ולשבח באמירת מלים, וכי זהו שבח גדולה ופאר, וודאי הוא דשבח ופאר הללו ע"י הנהגת המעשים הם באים, וזה תמצית דבריו ד'כי קדוש אני' ואם ח"ו אין מתנהגים בקדושה, אזי ח"ו אין מבחינים ב'כי קדוש אני' שכן הבדילנו להיות מיוחדים לכבודו.

כל בר בי רב יודע, כי אם יהיה לומד תורה הקורא ושונה, וח"ו הנהגתו שאינה ראויה אזי חילול ה' הוא, אך עומק המבואר בזה, הוא כי אין כלל השגה ותפיסה במעשה ה', והקרבנה שיכולים להתקרב בזה היא בהבחנת התנהגות בניו עבדיו, ועי"ז שהנהגת אדם מפוארת אזי 'נאה לקדוש' ד'פאר' יכול להיות רק ע"י שיבוא 'מקדושים'.

לנו במה שהנהיגו רבותינו, הבו דלא להוסיף עלה. שכל המוסיף גורע. ומחלל את ה'. ב"ה בישיבה עומדים בני התורה על המשמר להוסיף והרבות בלימוד התורה ובפרט לעת כזאת שעניי כל ישראל נשואות אלינו, שיושיע ה' את עמו ונחלתו בכח זכות תלמוד תורתנו.

השפעה רבה יש לבן הישיבה בכל הליכותיו, זכורני באשר הוקמה ועדה שעסקה בעניין דחיית גיוס בני הישיבות לצבא, בראשות השופט 'טל', ובאו לבקר אצלנו בישיבה, בלווית אנשי קצונה מעוטרים בדרגותיהם, להתרשם באופן בלתי אמצעי עד כמה שענים השיגה, בעמלם ושיחם של בני התורה. והתפעלו מאוד מן הנהגת בני התורה באשר ראו היאך דרך ארץ ועדינות יש בבני הישיבה שמכבדים ראשי הישיבה וקמים לכבודם.

ובאותה העת שח בפניי השופט 'טל' כי שאל את אחד התלמידים מה בכוונתו לעשות ב'ימי בין הזמנים' והשיבו כי מתכוון לנצל ימים אלו אשר בהם יהיו פחות תלמידים בישיבה, וכך יוכל לישוב ללמוד בהיכל בית המדרש המרכזי. דברים אלו השפיעו השפעה רבה על מהלך חשיבתם, וב"ה היה סיעתא דשמיא בכל מה שנצרך באותו הזמן, כן עתה בעז"ה יהפוך ה' לטובה כל מחשבת הקמים עלינו, ובכח זכות שאנו ננהג כראוי, הרי שזכות הרבים תלוי בזה, ואם ננהג כל כך 'אהבתך' אז לא יסיר ממנו לעולמים.

וכמו שהשמש קרנים יש לה, ואין יכולים להביט אל השמש, אך את קרניה חשים ומרגישים, כך בכל א' במעשיו משתקפת וניכרת קדושת ה', ומהנהגת הבנים והעבדים למדים הנהגת אבינו אדוננו, ונזכה שיהיו מעשינו 'נאה לקדוש פאר מקדושים'.

אחריות רבה מוטלת לפתחם של עוסקי התורה לומדיה ועמליה, שכן עתה הגדילו עמי הארצות והוסיפו בטעותם, דבאשר רואים מי שקרא ושנה אך אין הנהגתו מכובדת וראויה, מלבד אשר מתחלל שם שמיים באשר אנו מתדמין לו כהנ"ל, מוסיפים בזמן הזה עוד לקשור ההנהגה שאין מכובדת כביכול באה היא מחמת שקרא ושנה, ותולין הסרחון ב'קרא ושנה'. והאמת היא כפי שהזכרנו בעבר כי אין כלל מקום להיכנס עימם בדו"ד וויכוחים, אך לכה"פ להשיג מעשינו כל העת, שלא ח"ו יתלו איזה סרחון שבהנהגתנו בשמו הגדול.

תכלית ברייתנו שע"י זה יהיה כבוד שמים מתרבה, שיהיה ניכר במעשיו היאך הנהגת בניו עבדיו של הקב"ה, זה דבר המוטל על בני תורה יותר מעל אחרים, שכן אנו עוסקי תורה חביביו בניו אהוביו, א"כ התביעה להכרת מעשינו גדולה ורבה היא. וכפי שאנו מברכים קודם קר"ש, "אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת" שכן "תורה ומצות חקים ומשפטים אותנו למדת, על כן וכו' בשכבנו ובקומנו נשיח בחקיק, ונשמח בדברי תורתך ובמצותיך, וכו' שכן אלה הם חיינו לכך בראנו, ואין לך אהבה גדולה מזו שנתן לנו התורה, ובהיותנו בניו אהוביו מחייב הדבר זהירות יוקרת וכבוד שבמעשינו.

ואהבתך אל תסיר ממנו

לצערנו הרב יש אשר טועים לחשוב במה שנאמרה הלכ' (ברכות מ"ג ע"ב) "האי מאן דנפיק ביומי ניסן וחזי אילני דקא מבלבלי אומר ברוך" וכו' ושוגים לחשוב כי מאותה העת שמבלבלין האילנות יש ח"ו איזה איסור וחובה למעט בת"ת. אין זאת, אדרבה יש להקפיד על ימים אלה שיהיו בלא שינוי ולא ח"ו פנים חדשות באו לכאן'. וודאי יש הצריכים זמן למנוחה, כהכנה לזמן שיבוא, אך זאת לא שמענו שיהיו נוטלים מן הימים והזמנים שאנו עומדים בהם ו'מכנינים' את בין הזמנים, הנשמע כדבר הזה, די

ANNUAL CELEBRATION DINNER

SUNDAY
1 APRIL 14
BELL WORKS
HOLMDEL NJ

Mr. & Mrs. YITZCHOK WAGNER
GUESTS OF HONOR

Mr. & Mrs. TZALE EDELMAN
HARRY WEISSON TAI PINKEL MEMORIAL AWARD

Mr. & Mrs. YUDI HERZBERG
ALUMNI OF THE YEAR AWARD

Rabbi & Mrs. MOSHE BENDER
RABBINICAL ALUMNUS AWARD

Mr. & Mrs. GAVY WEISS
YOUNG LEADERSHIP AWARD

YITZI MOLIER
DINNER CHAIRMAN

אנסיא של תורה
SCHRON FAMILY
CELEBRATING A 30 YEAR PARTNERSHIP

RALPH HERZKA
SHELOMO YEHUDA RECHNITZ
LEGACY CHAIRMAN
SHALOM STEIN
DANIEL WOLFSON
CAMDEN CHAIRMAN
YAAKOV TALIB
JOURNAL CHAIRMAN
CHESKY KLEIN
ALUMNI CHAIRMAN
MOSHE GELLIS
ELIYAHU JAFFA
YOUNG ALUMNI CHAIRMAN
DINNER SPONSOR
MERIDIAN

RESERVE YOUR SEAT & AD TODAY
JOURNAL AD DEADLINE EXTENDED
SUNDAY APRIL 7 · 12:00 PM

dinner@themir.org
themir.org/dinner
718.972.0500
718.851.1999

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

True Love Needs Boundaries

Harav Hagaon Meir Wahrsager shlita

The eighth day of the Mishkan's inauguration, the day the Ohel Moed was finally erected, was one of the greatest days in the history of the world. Chazal apply to it the term יום שְׂמֵחַת לְבוֹ; they also say (Megillah 10b) that Hashem's joy on that day was like the joy of the day heaven and earth were created. This was a day of hashra'as haShechinah, which was one of the reasons for the creation of this earthly world.

The Torah tells us that on this eighth day there was an entire sequence of korbanos that Aharon had to offer in order to bring down the Shechinah. But then, a terrible tragedy took place, with the death of Aharon's sons, Nadav and Avihu, who brought an "foreign fire" and were then consumed by a heavenly fire.

Not only were Nadav and Avihu gedolei Yisrael, but, as Moshe Rabbeinu noted, in a certain sense they were even greater than Moshe and Aharon. What made their deaths even more tragic was the timing: they died on this great day of שְׂמֵחַת לְבוֹ.

But why did they have to die now?

What makes the timing of their deaths even more puzzling is that many other reasons are given for why Nadav and Avihu deserved to die; the Baal Haturim offers six different reasons, and Rashi, citing the Gemara in Eruvin, brings two of these reasons - that they issued a halachic ruling in the presence of Moshe, their rebbi, and that they drank wine before entering the Mishkan. Another reason the Baal Haturim mentions is that they gazed at the Shechinah at the time of Mattan Torah. According to this last reason especially, why did they die now, long after Mattan Torah?

According to the simple pshat, that the reason they were punished was that they brought an alien fire, it is logical that they died immediately upon offering it. But Rashi doesn't even mention that reason here, so it seems that this is not the main reason. Why, then, did Hakadosh Baruch Hu choose to mete out punishment to them on this day, of all times?

Moreover, as Rashi says in Parashas Mishpatim, regarding the passuk וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, although Nadav and Avihu deserved to die immediately because they gazed at the Shechinah, Hakadosh Baruch Hu did not want to mar the joy of the giving of the Torah, so He waited until the day of the Chanukas HaMishkan. But if Hashem didn't want to ruin the joy of that day, why did He wait specifically until the day of the hashraas haShechinah in the Mishkan? Why wasn't it a problem to mar the joy of שְׂמֵחַת לְבוֹ?

Separation = Sanctity

Immediately after relating that a fire emanated from Hashem and consumed Nadav and Avihu, the passuk says, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה

אֶל אֱהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֹּד וַיֹּדֵם אֱהֲרֹן. Moshe Rabbeinu was apparently answering this very question, by explaining that Hakadosh Baruch Hu Himself said that the day of the Mishkan's inauguration would be a time of בְּקִרְבִי אֶקְדֹּשׁ, when Hashem would be sanctified through the death of those who were closest to Him. Rashi notes that Hakadosh Baruch Hu had said earlier, וְנִעְדַתִּי שָׁמָּה, לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי the Mishkan as a place where he would "meet" Klal Yisrael, and on the day of that meeting, there would have to be a special expression of the sanctity of the Mishkan: שִׁיתְקַדֵּשׁ הַבַּיִת בְּמִיּוּדְעֵיו שֶׁל מִקּוֹם. Moshe told Aharon that he understood that this expression would occur through either himself or Aharon being taken away, but now that he sees that it was Nadav and Avihu who died, he realizes that they are greater than himself and Aharon.

Moshe Rabbeinu seems to be saying that the timing of the death of Nadav and Avihu was intentional: It had to coincide with the inauguration of the Mishkan, and this "sanctification" was actually an integral element of that chanukas habayis. Mattan Torah was not the time when Hakadosh Baruch Hu created His "house," where He would dwell among Klal Yisrael, so this sanctification did not have to happen then. But now, when the Mishkan was being inaugurated, His house had to be sanctified, and that happened through the death of Nadav and Avihu. Indeed, regarding the words וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֹּד, Rashi comments: כִּשְׁהַקֵּב"ה עוֹשֶׂה דִין בְּצַדִּיקִים מִתִּירָא וּמִתְעַלָּה וּמִתְקַלֵּט.

How did the death of these tzaddikim cause the Mishkan to be sanctified?

Kedushah implies separation and designation; for instance, during the procedure of kiddushin, a woman is separated and designated exclusively for her husband, and becomes off-limits to the rest of the world. Similarly, when an item is declared hekadesh, it is separated from mundane use.

No Room for Deviation

The house of Hashem is a place that has to run purely according to His will. Elsewhere in the world, Hakadosh Baruch Hu allows for the existence of evil, so it is possible for people to exercise bechirah and defy His will. In the Mishkan, however, Hakadosh Baruch Hu created an atmosphere of absolute adherence to ratzon Hashem. There, it had to be clear that even the slightest deviation from His will would be met with middas hadin. Firm boundaries had to be in place to ensure that in Hashem's dwelling, no one would ever step out of line.

All of Nadav and Avihu's misdeeds, according to the various opinions of why they deserved to die, were not actual sins;

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

rather, they were all expressions of their attempt to come close to Hakadosh Baruch Hu, but in the wrong way. Since they veered slightly from ratzon Hashem, Hakadosh Baruch Hu meted out judgment to them, since such conduct is outside the framework of the kedushah of Hashem's House, where His will must be performed with exactitude.

Hakadosh Baruch Hu chose precisely this time of the Mishkan's inauguration to make this announcement of the sanctity of His House, demonstrating that here, no drifting from His will whatsoever would be tolerated.

Not only was this an integral part of the chanukas habayis, but this is exactly what was needed in order to create a home for the Shechinah, where Klal Yisrael could cleave to Hakadosh Baruch Hu and live with Him, as it were.

Inner Love; Outer Boundaries

The Mishkan and Beis Hamikdash were places of closeness to Hashem and love between Him and Klal Yisrael. Indeed, the Beis Hamikdash is described in Shir Hashirim as תוכו רצונו אהבה. Hakadosh Baruch Hu had to make this announcement of sanctity, through the death of Nadav and Avihu, in order to create a context for this house of His because, when creating a house where love reigns, there is a grave danger that the ahavah will result in the loss of boundaries. Hakadosh Baruch Hu had to ensure that this place of love is surrounded and enveloped by yirah, which would form the backdrop for the ahavah and instill boundaries.

Hakadosh Baruch Hu is Avinu, yes, but He is also Malkeinu, and we can never forget that.

When a person has ahavah for Hakadosh Baruch Hu without yirah, he will easily veer off the correct path. Chazal (Sifri, Parashas Va'eschanan) teach that both ahavah and yirah are necessary because if a person has only ahavah, he might come to be בועט against Hakadosh Baruch Hu. What does it mean to be בועט (literally, "kick")? On a simple level, it means the person feels too comfortable, too "heimish," which can cause him to drift away from the careful fulfillment of ratzon Hashem. On a deeper level, however, it means that boundless love, without the structure imposed by yirah, can lead a person to devalue the connection. The Gemara describes this devaluation of a relationship using the term libo gas bah, which implies that when people become too close, the connection loses its value. That is problematic in any relationship, but certainly in the connection with Hakadosh Baruch Hu. Regarding our relationship with Him, Chazal ask incredulously, are we ever equals with Hakadosh Baruch Hu (חברותא כלפי שמיני)?

We always have to remember that our keshet with Hakadosh Baruch Hu must be infused with awe, a fusion of ahavah and yirah. This is the atmosphere that had to reign in the house of Hashem, and the chanukas habayis therefore required this announcement of תוכו רצונו אהבה. This was actually part of the simchah of the chanukas haMishkan, because it made it possible for us to "live" with Hakadosh Baruch Hu

in the proper way.

The "sins" of Nadav and Avihu - obviously, on their exalted level - were all in this same arena, where there was an overflow of ahavah that resulted in a libo gas bah-type of behavior. This explains why they issued a halachic ruling in the presence of their rebbi, and why they gazed at the Shechinah, and so on. But it is critical that in the makom haMikdash, the ahavah is constrained by yirah. Indeed, we find both these elements associated with the Beis Hamikdash. We say in Mussaf, את מוסף יום... הזה נעשה ונקריב לפניך באהבה, and, on the other hand, we end Shemoneh Esrei with the tefillah for the rebuilding of the Beis Hamikdash, adding ושם נעבדך ביראה.

When the passuk describes the Beis Hamikdash as תוכו רצונו אהבה, it is emphasizing that the ahavah is on the inside. Outside, there are boundaries. There are walls, and there are rules. A person cannot enter the Mishkan or Beis Hamikdash if he is tamei. A zar cannot go past a certain point. The Kohanim must wash their hands and feet before performing the avodah. These rules remind us that this is the place not only of Avinu, but of Malkeinu - and don't lose sight of that.

This message of בקרבי אקדש, teaching us how to truly live with Hakadosh Baruch Hu, is so, so important for our generation. The approach in chinuch today is one of ahavah, because people today crave warmth, and ahavah is the vibe that touches the heart of our generation. So we encourage people to speak openly to Hakadosh Baruch Hu, to relate to mitzvos with love, and so on - which is truly very important. But this emphasis on ahavah can also cause people to veer off the correct path and lose focus on the proper way to serve Hashem. They can forget that He is also Malkeinu, which may lead them to behave in ways that are against His will, and ultimately lose the true keshet with Him.

True closeness to Hakadosh Baruch Hu cannot happen without boundaries. Ahavah without those boundaries causes a person to lose appreciation for Hakadosh Baruch Hu, Who becomes, in their eyes, like a tomato in the shuk. But He is not a tomato in the shuk that you can toss around and do whatever you want with. Hakadosh Baruch Hu is gavoah mei'al gavoah, and when we remember that, not only do we develop yirah — which is crucial in and of itself, because it ensures that we serve Hashem properly — but we also come to love Hakadosh Baruch Hu, because yirah is what brings us to real ahavah. The ahavah is complete only when there is yirah.

Moshe Rabbeinu expressed this when he told Aharon, הוא, אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש. Hakadosh Baruch Hu sanctified His house by inaugurating it with an atmosphere of yirah, which created the structure in which a genuine relationship of ahavah and closeness to Hakadosh Baruch Hu could flourish.

Gut Shabbos.